

Belgisch Instituut voor
postdiensten en telecommunicatie

**Besluit van de Raad van het BIPT
van 9 november 2021
betreffende het verzoek om geschillenbeslechting
ingediend door VOO SA en Brut el  jegens Orange
Belgium SA met nummer 2021-001**

Niet vertrouwelijk

Vertaling van officiële franstalige versie

INHOUDSOPGAVE

1. Doel	3
1.1. Betrokken partijen.....	3
1.2. Standpunt van de partijen	3
2. Juridische basis	6
3. Raadpleging van de mediaregulatoren	7
4. Retroacta	8
5. Uiteenzetting van de middelen en analyse.....	10
5.1. Activatie	10
5.1.1. <i>De middelen</i>	10
5.1.2. <i>Analyse</i>	13
5.1.3. <i>Besluit</i>	15
5.2. Deactivering	16
5.2.1. <i>De middelen</i>	16
5.2.2. <i>Analyse</i>	18
5.2.3. <i>Besluit</i>	19
5.3. Bijkomend materiaal	20
5.3.1. <i>De middelen</i>	20
5.3.2. <i>Analyse</i>	22
5.3.3. <i>Besluit</i>	24
5.4. NIU	24
5.4.1. <i>De middelen</i>	24
5.4.2. <i>Analyse</i>	25
5.4.3. <i>Besluit</i>	26
5.5. De wettelijke schuldvergelijking	26
5.5.1. <i>De middelen</i>	26
5.5.2. <i>Analyse</i>	27
5.5.3. <i>Besluit</i>	29
5.6. Intresten	29
5.6.1. <i>De middelen</i>	29
5.6.2. <i>Analyse</i>	30
5.6.3. <i>Besluit</i>	31
6. Conclusie	32
7. Beroepsmogelijkheden	33

1. Doel

1.1. Betrokken partijen

1. Dit besluit vormt het definitieve besluit inzake de grond van de geschillenbeslechting met nummer 2021-001, ingediend via een verzoekschrift van 13 juli 2021, op verzoek van VOO SA, met maatschappelijke zetel te 4000 Luik, Rue Louvrex 95 en ingeschreven in de Kruispuntbank van de Ondernemingen onder nummer 0696.668.549 en Société Intercommunale pour la Diffusion de la Télévision (Brutélé), met maatschappelijke zetel te 1050 Bruxelles, Rue de Naples 29, ingeschreven in de Kruispuntbank van de Ondernemingen onder nummer 0205.954.655, hierna "de verzoekers".
2. Het verzoekschrift werd ingediend jegens ORANGE BELGIUM SA, met maatschappelijke zetel te 1140 Evere, Avenue du Bourget 3, ingeschreven bij de Kruispuntbank van de Ondernemingen onder nummer 0456.810.810, hierna "de tegenpartij", verder samen aangeduid als "de partijen".

1.2. Standpunt van de partijen

3. Het verzoek van de verzoekers betreft de toepassing van de tarieven van drie niet-recurrente diensten ("one-time fees": activering, deactivering en bijkomend materiaal) en beoogt schuldvergelijking te krijgen voor de wederzijdse schulden tussen de verzoekers en de tegenpartij.
4. De verzoekers stellen voor om het geschil als volgt te vereffenen:
  - 4.1. In hoofdzaak: na vaststelling van de wettelijke schuldvergelijking gehanteerd bij wederzijdse schulden van de verzoekers en van de tegenpartij, de tegenpartij bevelen om aan VOO een hoofdbedrag te betalen van [vertrouwelijk], en aan Brutélé een hoofdbedrag van [vertrouwelijk]. Deze bedragen dienen te worden vermeerderd met de verwijlinteresten vastgelegd in de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties vanaf de ingebrekestellingen en tot de volledige betaling.
  - 4.2. Bijkomend:
    - i. Stellen dat de tegenpartij aan de verzoekers de volgende bedragen verschuldigd is:
      1. VOO: [vertrouwelijk]
      2. Brutélé: [vertrouwelijk]
    - ii. De schuldvergelijking van deze schuldvorderingen bevelen ten belope van het bedrag verschuldigd voor de NIU-prestaties, met name:
      1. VOO: [vertrouwelijk]

2. Brutélé: [vertrouwelijk]
  - iii. Orange bevelen om het aan de verzoekers verschuldigde saldo te betalen, met name:
    1. VOO: [vertrouwelijk]
    2. Brutélé: [vertrouwelijk]
  - iv. Stellen dat de bedragen hierboven zullen moeten worden vermeerderd met de verwijlinteressen, tegen de interestvoet vastgelegd in de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties, vanaf de ingebrekestellingen tot aan de volledige betaling.
5. De tegenpartij vraagt om het geschil als volgt op te lossen:
- 5.1. In hoofdorde:
- i. Vaststellen dat de bedragen die de verzoekers vragen voor de activatie en deactivatie van klanten die digitaal actief waren of blijven op het netwerk van de verzoekers, betrekking hebben op diensten die niet nodig zijn voor de klant, niet door Orange worden gevraagd en niet worden geleverd door de verzoekers. De vordering met betrekking tot deze bedragen dient verworpen te worden.
  - ii. Wat betreft de facturatie van bijkomend materiaal vaststellen dat de aangerekende elementen deel uitmaken van het materiaal voor een standaardinstallatie. De vordering met betrekking tot deze bedragen dient verworpen te worden.
  - iii. Verzoekers verplichten om de NIU-facturen onmiddellijk te voldoen, wat neerkomt op een betaling van [vertrouwelijk].
  - iv. Vaststellen dat de voorwaarden voor de toepassing van de compensatie niet vervuld zijn.
  - v. De gevorderde interesten moeten worden verworpen.
- 5.2. In ondergeschikte orde:
- i. Indien blijkt dat toch een tarief mag worden aangerekend voor deze diensten, wordt gevraagd aan het BIPT om een tarief te bepalen dat kostengeoriënteerd is en duidelijk onder het door verzoekers gevraagde tarief ligt.
  - ii. Indien het BIPT oordeelt dat interesten verschuldigd zijn eist de partij adverse de wettelijke interest overeenkomstig de wet van 2 augustus 2002, verschuldigd is op de onbetwiste NIU-facturen, zijnde [vertrouwelijk].

- iii. Compensatie enkel toestaan indien er geen intresten worden aangerekend.

2. Juridische basis

6. Dit besluit wordt genomen door het BIPT als instantie voor geschillenbeslechting, aangewezen bij artikel 4, van de wet van 17 januari 2003 betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector, overeenkomstig deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

7. Artikel 4 van de rechtsmiddelenwet van 17 januari 2003 vertrouwt het BIPT de bevoegdheid toe om geschillen tussen operatoren te beslechten, als volgt geformuleerd:

"Onverminderd het recht voor elke partij om de zaak aanhangig te maken bij een rechtbank, in geval van geschil tussen aanbieders van telecommunicatienetwerken, -diensten of -apparatuur, of in geval van een geschil tussen postoperatoren volgens de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, of in geval van een geschil tussen in de wet van 5 mei 2017 betreffende de audiovisuele mediadiensten in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad bedoelde aanbieders van elektronische-communicatiediensten of -netwerken of omroeporganisaties, neemt het Instituut binnen een termijn van vier maanden, met uitzondering van uitzonderlijke omstandigheden, en volgens de procedure vastgesteld door de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in Ministerraad, een bindende administratieve beslissing.

Er is slechts een geschil in de zin van het eerste lid van dit artikel indien de partijen geen onderhandelde oplossing bereiken binnen de vier maanden na een gemotiveerd verzoek om de onderhandelingen te openen.

Uitzonderlijke omstandigheden daargelaten, wordt de in het eerste lid bedoelde termijn teruggebracht tot twee maanden voor de geschillen bedoeld in artikel 28/1, § 3, van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie.

Het Instituut kan, op verzoek van een partij, en binnen de tien werkdagen na de indiening van zulk verzoek, kennelijk onontvankelijke of ongegronde verzoeken tot geschillenbeslechting bij gemotiveerde beslissing afwijzen. Alvorens een verzoek als kennelijk onontvankelijk of ongegrond af te wijzen, hoort het Instituut alle betrokken partijen.

Een verzoek om geschillenbeslechting in de zin van dit artikel maakt een einde aan de verzoeningsprocedure bedoeld in artikel 14, § 1, 4°, van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector.

Tegen de besluiten van het Instituut genomen ter uitvoering van dit artikel en van artikel 4/1 kan het in artikel 2 bepaalde rechtsmiddel worden ingesteld."

8. De procedure voor geschillenbeslechting, waarin dat artikel 4 voorziet, is vastgelegd in het koninklijk besluit van 26 januari 2018 tot vastlegging van de procedure voor geschillenbeslechting vermeld in artikel 4 van de wet van 17 januari 2003 betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector (hierna het "koninklijk besluit van 26 januari 2018").

3. Raadpleging van de mediaregulatoren

9. Artikel 3 van het samenwerkingsakkoord¹ voorziet in de raadpleging door een reguleringsinstantie van de andere reguleringsinstanties voor elk ontwerpbesluit betreffende de elektronische-communicatienetwerken. De geraadpleegde reguleringsinstanties beschikken over een termijn van 14 kalenderdagen om hun opmerkingen mee te delen aan de reguleringsinstantie die het ontwerp heeft voorgelegd.
10. Een ontwerpbesluit is aan de mediaregulatoren voorgelegd op 13 oktober 2021.
11. De mediaregulatoren hebben geen opmerkingen gemaakt over het ontwerpbesluit.²

---

¹ Samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franstalige Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap betreffende het wederzijds consulteren bij het opstellen van regelgeving inzake elektronischecomunicatienetwerken, het uitwisselen van informatie en de uitoefening van de bevoegdheden met betrekking tot elektronischecomunicatienetwerken door de regulerende instanties bevoegd voor telecommunicatie of radio-omroep en televisie, B.S. 28 december 2006, 75371.

² Zie de brief van de CSA van 25 oktober 2021, de brief van de VRM van 19 oktober 2021 en de brief van de Medienrat van 27 oktober 2021.

4. Retroacta

12. Naar aanleiding van het besluit van de CRC van 29 juni 2018 betreffende de analyse van de markten voor breedband en televisieomroep, van toepassing tot 1 augustus 2018 (hierna "het CRC-besluit"), hebben de verzoekers verscheidene opeenvolgende referentieaanbiedingen aangenomen voor de dienst van toegang tot het platform voor digitale televisie en het wholesaleaanbod voor bitstreamtoegang.
13. De verzoekers geven aan dat ze aan de tegenpartij diverse diensten verstrekken in toepassing van die referentieaanbiedingen en met name een dienst van toegang tot het platform voor digitale televisie, wholesalebitstreamtoegang, verwante diensten en ondersteunende diensten.
14. De verzoekers stellen dat ze in het kader van deze diensten ten behoeve van de tegenpartij niet-recurrente diensten hebben verleend ("one-time fees"), met name de diensten voor activering en deactivering alsook de verstrekking van bijkomend materiaal wanneer dat vereist was voor de installatie.
15. Voor de bepaling van deze tarieven moet er gekeken worden naar het CRC-besluit van 29 juni 2018. In afwachting van een specifiek CRC-besluit daaromtrent dat de verplichting tot kostenoriëntatie uitwerkt³, bepaalt het CRC-besluit tussentijdse tarieven waarbij verwezen wordt naar de tarieven van Proximus voor de one-time fees in het kader van het WBA VDSL2-referentieaanbod.⁴
16. Over de betaling van de bedragen gefactureerd in hoofde van de activeringen en deactiveringen alsook voor de verstrekking van bijkomend materiaal dat nodig is voor de installatie, bestaat al jarenlang onenigheid tussen de partijen. Het geschil heeft enkel betrekking op de periode waarin de tussentijdse tarieven van toepassing waren.
17. In haar brief van 1 december 2020 heeft de tegenpartij verzocht om onderhandelingen op te starten met de verzoekers. De partijen verklaren dat er naar aanleiding van die brief een vergadering heeft plaatsgevonden tussen hen op 9 december 2020.
18. Noch tijdens deze vergadering, noch tijdens latere uitwisselingen kon een minnelijke schikking worden bereikt voor het bestaande geschil tussen de partijen over de betaling van de facturen in verband met de niet-recurrente dienstverleningen, zodat de verzoekers een verzoekschrift tot geschillenbeslechting hebben ingediend bij het BIPT op 13 juli 2021, jegens de tegenpartij.
19. Op 16 juli 2021 heeft de tegenpartij haar bemerkingen over de ontvankelijkheid van het jegens haar ingediende verzoekschrift aan het BIPT en de verzoekers meegedeeld.
20. Op 23 juli 2021 heeft het BIPT vastgesteld dat de formele vereisten waarin artikel 1, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 26 januari 2018 voorziet, in acht genomen zijn voor het verzoekschrift dat de verzoekers op 13 juli 2021 hebben ingediend. Het verzoek tot geschillenbeslechting met nummer 2021-001 wordt dus ontvankelijk verklaard.

---

³ Ondertussen is dit besluit aangenomen door de CRC op 24 juni 2021 (Besluit betreffende de analyse van de enige heffingen ("one-time fees") en de maandelijkse huurprijs "SLA Pro Repair" van de referentieaanbiedingen van de kabeloperatoren voor toegang tot het televisieaanbod en voor toegang tot het breedbandaanbod.

⁴ Overeenkomstig § 2557 van het CRC-besluit van 29 juni 2018.

21. Op 6 augustus 2021 heeft de tegenpartij haar verweerschrift neergelegd.
22. Het BIPT heeft de brieven van 27 augustus, 9 september en 20 september 2021 bezorgd aan de verzoekers waarin het hen specifieke vragen heeft gesteld over het betreffende geschil. Er werd steeds een kopie daarvan verstuurd naar de tegenpartij. De verzoekers hebben respectievelijk op 2 september, 15 september en 27 september 2021 geantwoord.

5. Uiteenzetting van de middelen en analyse

5.1. Activatie

5.1.1. De middelen

23. Volgens de verzoekers zijn de bedragen gefactureerd voor de activeringsdiensten onweerlegbaar verschuldigd krachtens de volgende overwegingen:

"Betreffende de facturering van de activeringsdiensten. Uw Instituut heeft in zijn e-mail van 15 december 2020 en zijn brief van 30 maart 2021 bevestigd dat het activeringsbedrag van 10,88 EUR wel degelijk van toepassing was voor de activering in de systemen van de kabeloperator voor alle aansluitingen van OBE sinds 1 augustus 2018. Uw Instituut heeft bovendien duidelijk aangegeven dat de activeringskosten voor 100% van toepassing waren op de aansluitingen, los van het type van aansluitingsinstallatie (met of zonder interventie thuis bij de eindklant) aangezien die activeringskosten beogen om de backofficeactiviteiten voor de activeringsdiensten van de verzoekers te dekken.

[vertrouwelijk]"⁵

24. Wat betreft de facturatie van de activeringsdiensten, verklaart Orange het volgende:

"De regulator stelt in zijn brief van 20 december 2018 aan VOO en de andere kabeloperatoren:

"Het BIPT wil er op wijzen, dat er een tussentijds tariefplafond van 10,88 EUR gedefinieerd werd om de kosten van activiteiten van de backoffice voor een installatie zonder techniekerinterventie te dekken. Volgens het BIPT, mag Telenet dus een vergoeding vragen voor dit type installatie."

Op basis van het marktanalysebesluit interpreteert VOO dat dit toelaat voor alle installaties het tarief van 10,88 €, dat van toepassing is voor 'installatie uitgevoerd door een single installer OLO', aan te rekenen. [...]

Orange betwist dit om volgende redenen:

- i. VOO en Brutélé leggen de nadruk op een onderdeel van de toelichting van het BIPT, met name een deel van de kosten dat 'tot doel [heeft] de backofficekosten te dekken'. Maar het is duidelijk dat daarbij voorbijgegaan wordt aan de   rste voorwaarde voor het toepassen van het betreffende tarief, met name dat de activiteit nuttig en noodzakelijk moet zijn in het kader van een efficiënte operationele aanpak en bovendien dat het een tariefplafond betreft, dat niet automatisch toepassing vindt en geen afbreuk doet aan het basisprincipe van de kostenoriëntatie.*

---

⁵ Vrije vertaling.

- ii. *Orange betwist dat dit tarief kan toegepast worden voor klanten die reeds 'digitaal interactief' actief zijn aangesloten op het netwerk van VOO en Brut  . Voor die klanten is er immers geen enkele vorm van installatie-activiteit noodzakelijk voor VOO. [...]*

Dat de dienst (die wordt aangerekend door VOO) niet noodzakelijk is (of geen aanleiding kan geven tot het aanrekenen van kosten aan de alternatieve operator) kan onder andere worden afgeleid uit het feit dat het tarief voor de overeenstemmende dienst in het kader van de referentieaanbiedingen van Proximus op 'niet van toepassing' werd vastgelegd. We verwijzen hiervoor naar de beslissing van 30 juni 2020 van het BIPT aangaande de niet-recurrente kosten van de koper-kabel van Proximus. [...]

We verwijzen eveneens naar het schrijven van de CSA van 3 mei 2019 (stuk 1) waarbij het stelt dat ... "Wat de installaties zonder interventie van een technicus betreft ("remote activation" of "activering op afstand") bestudeert de CSA nog de redelijke aard. Dat zal nog worden behandeld in het besluit betreffende de referentieaanbiedingen van de kabeloperatoren". Hieruit blijkt dat de CSA (en in dezelfde context ook de VRM, zie stuk 2) niet van mening zijn dat het tarief "activation certified technician" van toepassing is, en dat de gebruikte terminologie eerder naar deze van "activering op afstand" neigt.

Uit het voorgaande volgt dat de 'activation certified technician' vergoeding niet van toepassing is in de 'use case' die het voorwerp uitmaakt van het geschil. De activaties die het voorwerp uitmaken van het geschil vereisen immers niet dat een 'certified technician' de interventie uitvoert, gezien het enkel activiteiten betreft die zich bevinden na de NIU, zonder netwerk impact (waarvoor de interventie van een certified technician nodig zou kunnen zijn). Het betreft trouwens installaties die Orange installateurs reeds uitvoerden nog voor er sprake was van 'certified technicians' in het kader van de kabelregulering.

De bezwaren van Orange tegen de door VOO gehanteerde visie werden naar voor gebracht in het schrijven van Orange aan VOO van 23 november 2020. Daarin stelt Orange onder meer:

- i. *Dat de gewijzigde definitie voor een activatie unilateraal door VOO en Brut   werd toegepast en dat deze definitie niet consistent is met de definitie gebruikt in de Proximus referentieofferte naar dewelke de CRC verwijst in zijn beslissing. Voor Orange was het niet aanvaardbaar dat de aangepaste definitie voor een activatie die kan aangerekend worden aan de door het BIPT vooropgestelde tarieven verder ging dan de activiteiten die in het kader van de Proximus referentieaanbiedingen kunnen worden uitgevoerd in het kader van een 'certified technician'. [...]*
- ii. *De 3 tarieven die het BIPT vooropstelt impliceren en omhelzen de situatie dat de installatie een competentie vereist die toelaat tussen te komen op een deel van het netwerk van de kabeloperator. In deze gevallen kan een 'back-office' netwerk gerelateerde kost relevant zijn. In die gevallen zal een certified technician inderdaad in staat zijn om in te grijpen in de plaats van een technicus van de kabeloperator wanneer er taken zijn die anders binnen het netwerkdomein (tussen NIU en TAP) van de kabeloperator zouden vallen en waarvoor administratieve opvolging noodzakelijk kan zijn. Dat is in de*

voorliggende use case, waar Orange kan beroep doen op niet gecertificeerde techniekers die enkel de eindgebruikersapparatuur installeren, niet het geval.

- iii. In het verleden heeft de regulator herhaaldelijk bevestigd [...] dat 'on-site activiteiten zonder toegevoegde waarde voor de oprichting van klantenservice definitief niet gefactureerd mogen worden en niet mogen worden uitgevoerd'. [...]*
- iv. Dit standpunt, met name dat 'seules des actions qui sont nécessaires pour la fourniture de services au client peuvent être exigées', dient het richtinggevend principe te zijn wanneer de regulator de dominante operator toelaat diensten te factureren. In de use case van de digitaal actieve klant zijn géén bijkomende activiteiten van de dominante operator nodig en mag die dan ook geen vergoeding aanrekenen.*
- v. Het is voorts duidelijk dat het tarief van 10,88 € een veelvoud is van de kosten van de dienst (die niet noodzakelijk is voor de betreffende use case). In het kader van de beslissing omtrent de one-time fees van juni 2021 besluiten de regulatoren immers dat in het kader van een migratie, wat de use case is die het voorwerp uitmaakt van het geschil, duidelijk andere en veel lagere maximale kostengeoriënteerde vergoedingen dienen te worden gehanteerd. Het stelt immers vast dat in de voorliggende use case:*

309. In de huidige operationele processen werd tot nu toe geen afzonderlijk proces gedefinieerd voor een migratie van een lijn naar een andere operator op het coax netwerk, waarbij dezelfde diensten worden overgebracht. Deze activiteit zou dus vergoed worden door zowel een de-activatie van 1,65 EUR (aangerekend aan de donor-operator) als een activatie van 3,83 EUR (aangerekend aan de recipiënt-operator).

310. Dit is voor het BIPT geen logische benadering voor een proces dat in één enkele stap zou kunnen uitgevoerd worden. Bovendien, wordt de kabeloperator vergoed voor handelingen die niet plaatsvinden wanneer de eindklant uiteindelijk op het coax netwerk blijft. Het BIPT heeft hierover ook reacties ontvangen van Orange Belgium en Proximus.

Op basis hiervan kan geconcludeerd worden dat er in de voorliggende use case geen installatieactiviteiten nodig zijn bij de dominante operator (en er bijgevolg geen kosten voor zijn).

Dat het BIPT besluit een tarief te hanteren van 1,65 € voor een migratie maakt tenslotte duidelijk dat het tarief van 10,88 €, zoals VOO dit wenst te hanteren, een veelvoud is van de onderliggende kost. Zelfs indien het tariefplafond van 10,88 € in de voorliggende use case zou kunnen worden toegepast, quod non, dan nog zou het hanteren van dit tarief een flagrante inbreuk betreffen van VOO ten opzichte van de haar opgelegde kostenoriëntatieverplichting door de marktanalysebesluiten van juni 2018. Deze besluiten betreffen tariefplafonds en zijn geen vrijgeleide voor een dominante operator om duidelijk abusievelijke, niet kostengeöriënteerde tarieven, die een veelvoud zijn van de echte kosten, te hanteren voor diensten die voor een alternatieve operator essentieel zijn.

In ondergeschikte orde wijst Orange er op dat er slechts 3 jaar na de marktanalysebesluiten duidelijkheid is gekomen omtrent de kostengeöriënteerde tarieven. (zoals vooropgesteld in de marktanalysebesluiten van juni 2018). Het is

duidelijk dat de tijdelijke tarieven, onafhankelijk van het gegeven of ze toegepast kunnen worden voor een bepaalde dienst dan wel niet, de kostengeoriënteerde tarieven zeer sterk overschrijden. [...]"

5.1.2. Analyse

25. Het CRC-besluit van 29 juni 2018 stelt dat de tarieven voor verwante diensten kostengeoriënteerd moeten zijn.⁶ Een vaak gebruikte manier waarop op de kosten gebaseerde tarieven vastgesteld worden is door middel van een kostenmodel en dit is ook wat de CRC voorstelt.⁷ Het opstellen van een kostenmodel voor de bepaling van de verschillende installatie/activatie tarieven op basis van de werkelijke kosten kan echter veel tijd in beslag nemen waardoor de CRC het gepast achtte om in afwachting daarvan een tussentijds regime vast te leggen.⁸ Daarom heeft de CRC er in het besluit van 29 juni 2018 voor gekozen om gebruik te maken van een benchmark.⁹ Daarbij werd geacht dat de (op de kosten gebaseerde) tarieven bij Proximus in het kader van zijn WBA VDSL2 referentieaanbod een gepast nationaal vergelijkingspunt waren.¹⁰
26. De CRC heeft besloten dat een dergelijke tussentijdse bepaling van tarieven in afwachting van de opmaak van een kostenmodel belangrijk en noodzakelijk was. Zonder duidelijke tussentijdse tarieven zou er immers onenigheid kunnen bestaan tussen de SMP-operatoren en hun wholesaleklanten aangaande de toepasselijke tarieven voor de dienstverlening in afwachting van een uitgewerkt kostenmodel. Een dergelijke onzekerheid kan het maken van goed geïnformeerde investeringskeuzes bemoeilijken en de kans op conflicten aangaande de juiste interpretatie van de verplichting tot kostenoriëntatie verhogen. De door de CRC vastgelegde tussentijdse tarieven (op basis van het WBA VDSL2 referentieaanbod van Proximus) zorgen dus voor rechtszekerheid in een overgangperiode.
27. De verwijzing van Orange naar de lagere tarieven die de CRC vastlegt in zijn besluit van 24 juni 2021 betreffende de analyse van de enige heffingen is dan ook niet gepast. De CRC heeft een duidelijk regime wat betreft de tussentijdse tarieven bepaald¹¹ en het CRC-besluit van 24 juni 2021 heeft geen retroactieve werking.
28. In het CRC-besluit van 29 juni 2018 worden in §2557 de voornaamste "one-time fees" betreffende de installatie vermeld:

---

⁶ Zie § 2552 van het CRC-besluit van 29 juni 2018.

⁷ Zie § 2553 van het CRC-besluit van 29 juni 2018.

⁸ Voor het CRC-besluit van 29 juni 2018 was er immers een retail-minusregime van toepassing waarvan de CRC in haar besluit van 29 juni 2018 stelde dat: *"Het zou niet redelijk noch evenredig zijn om zich voor de bepaling van de one time fees te baseren op de retail-minusmethodologie."* (Zie § 2606 van het CRC-besluit van 29 juni 2018).

⁹ Het gebruik van passende benchmarks is in lijn met rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie die reeds gewezen heeft op de belangrijke rol van de regulatoren bij de interpretatie van het kostenbaseringsprincipe, waarbij het erkend heeft dat er diverse methoden bestaan om dit begrip te benaderen alsook diverse kostentoerekeningsmethodes (zie HvJ C-277/16, Polkomtel v. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, § 33)

¹⁰ Zie § 2606 van het CRC-besluit van 29 juni 2018.

¹¹ Dus voor de periode vanaf de inwerkingtreding van het CRC-besluit van 29 juni 2018 tot de inwerkingtreding van het CRC-besluit van 24 juni 2021.

Prestatie	Tarief
Installatie met bezoek bij de klant	€ 118,34
Installatie zonder bezoek bij de klant ("single visit")	€ 72,59
Installatie uitgevoerd door een Single Installer OLO	€ 10,88

Tabel 36: Voornaamste eenmalige vergoedingen

29. Voor de tariefbepaling van prestaties gerelateerd aan het 'Single Installer'- proces, wordt er specifiek verwezen naar de Proximus-tarieven aangaande de 'Certified Technicians':

*"Met name in geval van invoering van het Single Installer-proces zullen de tarieven van de verwante diensten van Proximus die toepasselijk zijn wanneer de prestaties deels worden uitgevoerd door Certified Technicians, ook gelden voor de kabeloperatoren."*¹²

30. De bepalingen in het CRC-besluit van 29 juni 2018 zijn volgens het BIPT dan ook duidelijk. Elke installatie die valt binnen de "Single Installer" -context kan door de SMP-operator aangerekend worden aan 10,88 EUR. Zoals Orange ook zelf aanhaalt wanneer ze in hun verweerschrift verwijst naar de brief van het BIPT van 20 december 2018, dient dit tarief om de kosten te dekken van de activiteiten van de backoffice voor een installatie zonder techniekerverventie.
31. Het tarief van 10,88 EUR uit het CRC-besluit van 29 juni 2018 werd dus bepaald aan de hand van een benchmark van op de kosten gebaseerde tarieven uit de WBA VDSL2 referentieaanbieding van Proximus, dewelke werden goedgekeurd in het Besluit van de raad van het BIPT van 11 augustus 2011 betreffende de referentieaanbiedingen BRUO/BROBA/WBA VDSL/BROTSOLL 2010.
32. De tarieven uit de WBA VDSL2 referentieaanbieding werden bepaald aan de hand van verschillende scenario's, waarbij wordt gekeken welke handelingen worden uitgevoerd door de betrokken medewerkers en met welke frequentie dit gebeurt. Een van deze scenario's is dat de helpdesk niet moet tussenkomen voor een bepaalde bestelling. Bij de uitwerking van dit tarief, werd dus ook met dit scenario rekening gehouden. De bewering van Orange dat zij zou moeten betalen voor diensten die niet noodzakelijk zijn, is dus incorrect aangezien deze gevallen wel degelijk zijn meegenomen in de berekeningswijze van het tarief.
33. Orange erkent in zijn verweerschrift dat er een "veelheid van use cases" bestaan "die snel voor verwarring kunnen zorgen"¹³. Het is omwille van deze reden dat het quasi onmogelijk is om voor elke use case een specifiek tarief te bepalen. Daarom heeft het BIPT (in zijn besluit van 11 augustus 2011) ervoor gekozen om een gewogen gemiddelde te nemen van de relevante use cases die in dezelfde context (in casu die van 'certified technician') plaatsvinden. Zoals eerder werd gezegd, wordt ook de use- case waarbij er geen enkele interventie dient te gebeuren door de backoffice bij een bepaalde bestelling gedekt door dit gewogen gemiddelde van 10,88 EUR.

¹² Zie § 2557 van het CRC-besluit van 29 juni 2018.

¹³ Pagina 7 van het verweerschrift van Orange Belgium.

34. Het BIPT gaat dus niet akkoord met de stelling van Orange dat dit tarief niet kan toegepast worden voor de klanten die reeds "digitaal interactief" actief zijn. Ook voor deze activiteiten dient een tarief te worden toegekend. Zoals het BIPT hierboven uitlegt, wordt dit type activiteiten wel degelijk omvat door het tarief van 10,88 EUR.
35. Daarnaast kan het BIPT ook niet akkoord gaan met de stelling van Orange dat dit type activatie kosteloos zou moeten uitgevoerd worden door de SMP-operator. Immers, de marktanalyse verwijst duidelijk naar het WBA VDSL2- aanbod van Proximus, waarin er geen enkele kosteloze activatie/migratie wordt gedefinieerd. Elke activatie/migratie gaat gepaard met een daarbij horend gepast tarief.
36. Het BIPT wijst er tenslotte op dat Orange verkeerde conclusies lijkt te trekken uit een tabel in de beslissing van 30 juni 2020. Volgens Orange zou daaruit volgen dat "het tarief voor de overeenstemmende dienst in het kader van de referentieaanbiedingen van Proximus op "niet van toepassing" werd vastgelegd". De volledige tabel wordt hieronder weergegeven:

	Huidig tarief	Proximus voorstel	Aangepast tarief
Activation "Remote"	-	€ 5,52	€ 4,09
Activation "without customer visit" WV/WOV	€ 74,24 / € 72,59	€ 93,00	€ 78,15
Activation Additional "customer visit" fee WV/WOV	€ 45,94 / € 45,75	€ 59,52 / € 59,94	€ 52,18 / € 52,54
Activation "Certified Technician"	€ 10,88	€ 14,23	€ 11,17

37. Deze tabel uit het hierboven vermelde besluit wil enkel aangeven dat pas in dit besluit een apart tarief werd vastgelegd voor de dienst "activation "remote"". Voor de inwerkingtreding van het hierboven vermelde besluit, werden activiteiten zonder techniekinterventie beschouwd als zijnde behorende tot activation "without customer visit". Deze dienst staat bijgevolg ook niet apart gedefinieerd in de WBA-VDSL2- referentieaanbieding waarnaar wordt verwezen in de tabel met tussentijdse tarieven in het CRC-besluit van 29 juni 2018 en kan dus niet worden gebruikt als tussentijds tarief voor toegang tot het kabelnetwerk.

5.1.3. Besluit

38. Het BIPT is van oordeel dat de use case die Orange beschrijft als een "activatie voor de klanten die reeds "digitaal interactief" actief zijn" wel degelijk vervat is binnen de "certified technician"-context van het tarief van 10,88 EUR. Volgens het BIPT bestaat er geen ander tarief binnen de WBA-VDSL2- referentieaanbieding dewelke zou kunnen gebruikt worden als alternatief voor deze use case.
39. Het BIPT is bijgevolg akkoord met de facturatiwijze van verzoekers en acht een tussentijds tarief van 10,88 EUR voor de betwiste activatie correct.

5.2. Deactivering

5.2.1. De middelen

40. Volgens de verzoekers zijn de bedragen gefactureerd voor de deactiveringsdiensten onweerlegbaar verschuldigd krachtens de volgende overwegingen:

"Betreffende de facturering van de deactiveringsdiensten. Uw Instituut heeft in zijn brief van 30 maart 2021 bevestigd dat het deactiveringstarief van 4,64 EUR wel degelijk voor 100% van toepassing was op de opzeggingen van aansluitingen doorgegeven door OBE sinds 1 augustus 2018. In zijn brieven van 20 december 2018 en 24 april 2019 had uw Instituut overigens reeds de gelegenheid om te bevestigen dat het tarief van "4,64 EUR mag gefactureerd worden voor elke deactivering, ongeacht of de technicus van Nethys een deactiveringsfilter installeert of niet" en dat het dus in 100% van de deactiveringen van een klant van OBE van toepassing was.

[vertrouwelijk]¹⁴

41. Wat betreft de facturatie van de deactiveringsdiensten, verklaart Orange het volgende:

"Het is slechts vanaf augustus 2020 dat VOO en Brutélé de de-activatie zijn beginnen aanrekenen, en dat retroactief voor een periode van   n jaar. Deze timing is zowat 1,5 maand voorafgaand aan de publieke consultatie omtrent een veel betere benadering voor een kostengeoriënteerd tarief voor deze diensten, waarvan Orange durft te vermoeden dat deze betere benadering reeds beschikbaar was voor VOO.

Niettemin beslisten VOO en Brutélé het 280% hogere tarief voor een benaderende dienst van Proximus (4.65   versus 1.65  zoals voormeld in de consultatie) retroactief aan te rekenen. Het past dit tarief verder toe voor alle klanten die de dienst van Orange be  ndigen, onafhankelijk van de verdere keuzes van de klant, daar waar de consultatie de toepassing van dit tarief enkel voorzag voor klanten die de dienst van Orange be  ndigen en het netwerk van VOO of Brutélé verlaten. Voor klanten die op het netwerk van VOO of Brutélé actief blijven, voorzag de consultatie dat er geen tarief van toepassing zou zijn.

Orange heeft deze manier van werken door VOO en Brutélé betwist op 23 november 2020 (stuk 13 VOO), waarbij het volgende opmerkingen naar voor bracht:

- *Orange uitte zijn verbazing over het feit dat VOO en Brutélé een herziening van de one-time-fees wensten door te voeren terwijl deze op dat moment het voorwerp uitmaakten van een consultatie waarbij een kostengeoriënteerde basis werd gesteld, en waarbij de indicatieve kosten voor deze diensten duidelijk lager bleken te zijn dan de overeenstemmende kosten vooropgesteld door VOO en Brutélé. Dat VOO en Brutélé slechts in augustus 2020 overgingen tot het aanrekenen van de de-activatiekosten, en dat retroactief voor de periode van augustus 2019 tot en met augustus 2020, getuigt in elk geval niet van een redelijke timing voor het*

---

¹⁴ Vrije vertaling.

doorvoeren en verduidelijken van de door VOO en Brutélé gehanteerde aanrekeningsprincipes.

- *De toepassing van de vergoeding voor een de-activatie: Orange stelde de start van het aanrekenen van een de-activatie vergoeding in vraag (door VOO en Brutélé gevraagd voor de periode vanaf augustus 2019), gezien de vraag duidelijk tegengesteld was aan de voorstellen in de voorgelegde consultatie. Verder strookt de toepassing van het desbetreffende tarief door VOO en Brutélé niet met de "use-case" waarbij een klant van Orange naar VOO overstapt, gezien (cf. ook easy switch) in dergelijk geval een de-activatie duidelijk zowel ongewenst als onnodig is. En hoewel Orange de redelijkheid van het gehanteerde bedrag in vraag stelde, stelde het voor dit te betalen voor de klanten die de overstap maken naar een ander netwerk (dus in de use cases waarbij het leveren van de dienst relevant kan zijn).*

VOO en Brutélé zijn niet verder ingegaan op de door Orange aangebrachte elementen.

Orange betwist de wijze waarop VOO en Brutélé de-activaties aanrekenen, op basis van de algemene principes die aan de grondslag liggen van de verschillende besluiten in het kader van de regulering van de kabelnetwerken:

- *De alternatieve operator dient geen diensten te betalen die hij niet heeft gevraagd, tenzij deze dienst essentieel zou zijn voor het verstrekken van een andere dienst. In het kader van de de-activaties is de dienst niet nodig wanneer de klant, bijvoorbeeld gebruik makend van easy switch, overstapt naar een andere operator die actief is op hetzelfde kabelnetwerk. In alle gevallen waar een klant van Orange beslist om over te stappen naar VOO als dienstenleverancier is de de-activatie niet nodig voor de klant, evenmin door Orange gevraagd, en evenmin geleverd door VOO of Brutélé. Het aanrekenen van een de-activatiedienst in deze gevallen zou voor een alternatieve operator duidelijk een belasting vormen die ingaat tegen de doelstellingen van de marktanalysebesluiten.*
- *Het toelaten dat diensten die niet geleverd worden door de dominante operator gefactureerd worden aan alternatieve operatoren strookt niet met de objectieven van de regulatoren om de concurrentie te versterken ten gunste van de gebruikers, integendeel.*
- *Voor de gevallen waar de klant op het netwerk van VOO of Brutélé actief blijft, hebben de regulatoren, in het besluit omtrent de one-time-fees, duidelijk beslist dat g  en de-activatie vergoeding van toepassing is in het kader van migraties. Het kostengeoriënteerd tarief is, voor deze situatie, 0  . Om het even welk bedrag dat VOO of Brutélé voor deze (niet-bestaande) dienst zouden aanrekenen is dan ook abusief.*
- *Kostenori  ntatie: Voor Orange staat het tarief van 4,65   voor een de-activatie in schril contrast met de uiteindelijke kostengeoriënteerde tarieven (0   wanneer een klant op de kabel blijft en 1,65   in andere gevallen) uit de beslissing van de regulatoren omtrent de enige heffingen van 24 juni 2021. Duidelijk respecteren noch VOO, noch Brutélé de kosten oriëntatie die van toepassing is als aanrekeningsprincipe voor de supplementaire diensten. Dit geldt ook voor de use case waarvoor een de-activatie wel van toepassing zou zijn. Zeer kort nadat VOO en Brutélé deze tarieven invoerden, was het publiek reeds duidelijk dat de*

gehanteerde tarieven noch proportioneel, noch redelijk waren en geenszins als benadering voor kostengeoriënteerde tarieven konden beschouwd worden. Het aanrekenen van een veelvoud (2,8 x) van de kost van een dienst waarvan het niveau geacht wordt kostengeoriënteerd te zijn, is niet aanvaardbaar.

- *Tenslotte geeft een besluit van een regulator omtrent de mogelijkheid tot het hanteren van bepaalde maximum tariefplafonds voor bepaalde diensten de dominante operator géén vrijgeleide om deze maximumtarieven "automatisch" te hanteren wanneer deze plafonds duidelijk een veelvoud zijn van de reële kosten voor de betreffende dienst, in die gevallen waar de verplichting werd opgelegd dat deze tarieven kosten georiënteerd dienen te zijn.*

De door VOO en Brutélé gefactureerde dienst in het kader van de de-installaties van klanten die verder een dienst blijven gebruiken op het netwerk van VOO of Brutélé is niet nodig, wordt niet gevraagd door Orange, en wordt ook niet geleverd door VOO of Brutélé. Het aanrekenen van een tarief dat onmiskenbaar een andere situatie beoogt, is niet aanvaardbaar.

In het licht van verschillende uitwisselingen is Orange bereid geweest dit, in het licht van de uiteindelijke beslissingen van de regulatoren, duidelijk te hoog tarief tijdelijk te aanvaarden voor de use cases die niet behoren tot de groep van digitaal actieve klanten.

In ondergeschikte orde kan het tarief van 4,65 € niet weerhouden worden als proportionele, tijdelijke benadering van wat een kostengeoriënteerd tarief voor deze dienst kan zijn, voor zover hij nuttig zou zijn en zou geleverd worden, zeker niet nu de regulatoren zelf beslist hebben dat het tarief voor de use case die het voorwerp uitmaakt van het geschil 0 € dient te zijn. Mocht het BIPT alsnog van mening zijn dat (een deel) van dergelijke de-activaties aangerekend zouden worden, dan dringt een aangepast bedrag voor deze use-cases zich op."

5.2.2. Analyse

42. Het CRC-besluit van 29 juni 2018 stelt dat de tarieven voor verwante diensten kostengeoriënteerd moeten zijn.¹⁵ Voor een meer gedetailleerde bespreking hoe dit tot stand gekomen is voor de tussentijdse tarieven, zie de paragrafen 25 en 26 hierboven.
43. In zijn verweerschrift verwijst Orange naar de consultatie van het ontwerpbesluit aangaande de bepaling van de eenmalige heffingen op de verschillende coax-netwerken.¹⁶ Orange vergelijkt de tarieven (en voorwaarden waarbij deze tarieven mogen aangerekend worden) van dit ontwerpbesluit met het tarief van 4,65 EUR uit de WBA VDSL2- referentieaanbieding van Proximus.
44. Volgens het BIPT is deze vergelijking niet relevant. In het CRC-besluit van 29 juni 2018 wordt duidelijk gemaakt dat de enige toepasbare tussentijdse (dus tot de inwerkingtreding van het besluit waar Orange naar verwijst) tarieven uit de WBA VDSL2- referentieaanbieding van

¹⁵ Zie § 2552 van het CRC-besluit van 29 juni 2018.

¹⁶ Dit ontwerpbesluit heeft als doel om op de kosten gebaseerde tarieven voor eenmalige handelingen vast te leggen, gebruik makend van een kostenmodel, zoals bepaald in § 2553 van het CRC-besluit van 29 juni 2018.

Proximus dienen voort te stammen.¹⁷ Het BIPT zal dan ook niet verder ingaan op deze vergelijking. Ook de verwijzing naar de verplichting tot kostenoriëntatie is niet nuttig gezien er een specifieke regeling wordt uitgewerkt totdat (kostengeoriënteerde) tarieven via een kostenmodel¹⁸ en uitvoerend besluit, worden vastgelegd. Het zou juridisch niet correct zijn om de resultaten van dat besluit uiteindelijk retroactief toe te passen en de uitgewerkte regeling voor de bepaling van tussentijdse tarieven opzij te schuiven. Zoals hierboven aangehaald zorgde de benchmark met de tarieven van Proximus juist voor rechtszekerheid in deze overgangsperiode. Deze duidelijke keuze uit het CRC-besluit van 29 juni 2018 achteraf opzij schuiven om op een andere manier voor deze periode tot kostengeoriënteerde tarieven te komen, is niet gepast.¹⁹

45. Zoals wordt bepaald in de marktanalyse, dient voor de bepaling van de tussentijdse tarieven²⁰, gekeken te worden naar de tarieven uit de WBA VDSL2- referentieaanbieding van Proximus. Hieruit volgt dat, naast het tarief, ook de regels die Proximus hanteert bij het toepassen van dit tarief dienen overgenomen te worden, meer bepaald dat een deactivatietarief dient gefactureerd te worden wanneer de begunstigde operator een bepaalde dienst wenst stop te zetten. In §30 van Annex 5 van de WBA VDSL2- referentieaanbieding van Proximus staat beschreven dat dit tarief wordt aangerekend voor elke deactivatie. Er worden geen verschillende types van deactivatie gedefinieerd.
46. Volgens Orange is een deactivatie niet noodzakelijk wanneer de eindklant overstapt naar een andere operator die actief is op hetzelfde kabelnetwerk. Voor zover noodzakelijk kan het BIPT bevestigen dat in de tariefbepaling uit de WBA VDSL2- referentieaanbieding van Proximus ook met dergelijke scenario's is rekening gehouden. Zo wordt het tarief van 4,65 EUR in het WBA VDSL2 aanbod van Proximus bepaald op basis van een kostenmodel, waarbij rekening werd gehouden met de verschillende scenario's die hiermee gepaard gaan, inclusief de scenario's waarnaar Orange verwijst waarbij er geen enkele interventie noodzakelijk is van een helpdeskmedewerker.

5.2.3. Besluit

47. Het BIPT acht dat het toepasbare tussentijdse tarief inderdaad het tarief is dat wordt aangerekend door de verzoekers, zijnde 4,65 EUR. Voorts wordt in de WBA VDSL2-referentieaanbieding beschreven dat dit tarief wordt aangerekend voor elke deactivatie.

---

¹⁷ Overeenkomstig § 2557 van het CRC-besluit van 29 juni 2018: *"In afwachting van een kostenmodel dat bedoeld is om de tarieven voor de verwante diensten te bepalen, zoals de one-time fees, acht het BIPT het redelijk dat de tarieven van Proximus voor de one-time fees in het kader van het WBA VDSL2- aanbod ook worden toegepast op de kabeloperatoren."*

¹⁸ Specifiek voor de bepaling van de tarieven op het coax-netwerk.

¹⁹ Indien Orange ontevreden was met de bepaling van de tussentijdse tarieven had het dus een beroep moeten instellen tegen het CRC-besluit van 29 juni 2018.

²⁰ Dus voor de periode vanaf de inwerkingtreding van het CRC-besluit van 29 juni 2018 tot de inwerkingtreding van het CRC-besluit van 24 juni 2021.

5.3. Bijkomend materiaal

5.3.1. De middelen

48. Volgens de verzoekers zijn de bedragen gefactureerd voor het bijkomende materiaal onweerslegbaar verschuldigd krachtens de volgende overwegingen:

"Wat betreft de facturering van bijkomend materiaal. Uw Instituut heeft in zijn brief van 30 maart 2021 uitdrukkelijk bevestigd dat bijkomend materiaal kan worden gefactureerd boven op de SV/DV-installatie (een forfait voor eerste aansluiting kan daarentegen niet bijkomend worden aangerekend) sinds 1 augustus 2018 en heeft gepreciseerd dat enkel het bijkomende materiaal kan worden gefactureerd en niet de verwante personeelskosten. Uw Instituut had dat overigens reeds aangegeven in zijn brief van 24 april 2019 waarin werd bepaald dat bijkomend materiaal mag worden aangerekend om de aansluiting te voltooien maar dat een forfait voor een eerste aansluiting niet mag worden gefactureerd boven op het forfait voor de "standaard" kabelaansluitingen (Single Visit en Dual Visit alsook Single Installer).

[vertrouwelijk]²¹

49. Volgens Orange hebben de verzoekers ten onrechte bijkomend materiaal aangerekend om de volgende redenen:

"Orange betwist dat het een vergoeding aan VOO en Brut   verschuldigd is voor materiaal dat gebruikt wordt en nodig is voor het realiseren van een standaardinstallatie. Ondanks talrijke uitwisselingen hieromtrent heeft noch VOO, noch Brut   tot op het heden informatie aan Orange bezorgd waaruit blijkt dat het voor de uitgevoerde installaties materiaal heeft gebruikt dat bovenop het materiaal komt dat noodzakelijk is om een standaardinstallatie uit te voeren. [...]

Op basis van de voor beschikbare informatie stelt Orange vast dat het materiaal dat door VOO als bijkomend materiaal wordt aangerekend, met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid duidelijk deel uitmaakt van een standaardinstallatie.

Het standpunt van Orange wordt versterkt door VOO's eigen standpunt, ingenomen in het kader van de raadpleging met betrekking tot de "one-time-fees" (stuk 9) waarin VOO stelt (extract zie ook verder):

"Standaardaansluiting" verwezenlijkt door de kabeloperator: Dit forfait omvat een forfait aan meters kabel en connectoren. Deze dienst is enkel van toepassing wanneer een aansluitingskabel moet worden vervangen of moet worden geïnstalleerd in gevallen waarbij de afstand tussen de TAP en de NIU kleiner is dan 50 m bovengronds of 80 m ondergronds."

---

²¹ Vrije vertaling.

Met andere woorden, VOO bevestigt dat een standaardaansluiting de nodige kabels en connectoren omvat, voor zover de afstand tussen de TAP en de NIU minder dan 50 m (bovengronds) dan wel 80 m (ondergronds) betreft.

Verder heeft Orange in het kader van dit dossier kennis genomen van bepaalde uitwisselingen tussen het BIPT en Brutélé en VOO, maar wijst het er op dat het, in het kader van exact deze "problematiek" zowel van de CSA als van de VRM, een schrijven heeft ontvangen waaruit duidelijk blijkt dat enkel het materiaal dat noodzakelijk is "bovenop het noodzakelijke materiaal om een standaardaansluiting uit te voeren", in het kader van standaardinstallaties kan aangerekend worden (stuk 1 en stuk 2).

Gezien het door VOO en Brutélé aangerekende materiaal uitsluitend dan wel in zeer grote mate bestaat uit elementen die relevant zijn in het kader van standaardaansluitingen (met name maar niet beperkt tot kabels met een gemiddelde lengte duidelijk korter dan 20 m en standaard connectoren), betwist het dan ook dat dit materiaal wordt aangerekend. We verwijzen hierbij naar stuk 8 (extract van een factuur van door VOO aangerekende materialen).

Deze betwisting is a fortiori rechtmatig in het licht van wat VOO en Brutélé zelf, in de raadpleging omtrent de "one-time-fee" beslissing hebben vooropgesteld, met name dat "korte" kabels en connectoren forfaitair zijn inbegrepen in de dienst "raccordement standard" (zie Antwoord van VOO SA en Brutélé op de raadpleging over het ontwerpbesluit van de Raad van het BIPT betreffende de herziening van de enige heffingen ("one-time fees") en de maandelijkse huurprijs "ISLA Repair":

3. "Standaardaansluiting" verwezenlijkt door de kabeloperator

Deze dienst omvat alle activiteiten uitgevoerd door een technicus van de kabeloperator om, voor rekening van een rechthebbende operator, een aansluitingskabel (drop cable) te installeren of te vervangen tot aan het dichtstbijzijnde TAP. Het kan bijvoorbeeld gaan om een vervanging wanneer de kabel verouderd is of wanneer die is geraakt tijdens werken of wordt afgesloten bij een renovatie van een woning.

Dit forfait omvat een forfait aan meters kabel en connectoren.

Deze dienst is enkel van toepassing wanneer een aansluitingskabel moet worden vervangen of moet worden geïnstalleerd in gevallen waarbij de afstand tussen het TAP en de NIU kleiner is dan 50 m bovengronds of 80 m ondergronds. Daarbuiten gaat het om een raming voor een 'Complexe aansluiting'.

Er mag geen enkel installatieforfait met of zonder interventie bij de klant worden toegepast als supplement want het werk wordt uitgevoerd op het niveau van het TAP en de NIU.

Dit tarief wordt gefactureerd boven op het activeringstarief.

Gezien VOO en Brutélé tot op het heden niet duidelijk hebben gemaakt welk bijkomend materieel beschouwd wordt als zijnde het materiaal dat bovenop het materieel komt dat noodzakelijk is voor een standaardaansluiting, en gezien de aard van de elementen opgenomen in de facturen van VOO en Brutélé, waarbij elementen worden aangerekend

die duidelijk als deel uitmakend van een standaardaansluiting dienen te worden beschouwd, betwist Orange deze facturen.

VOO verwijst in haar verzoekschrift naar een schrijven van het BIPT van 30 maart 2021, waarin het BIPT een positie zou hebben aangenomen waarvan VOO beweert dat deze niet overeenstemt met de visie van Orange. Het betreft met name het volgende:

"Het BIPT wil louter specificeren dat wanneer bijkomend materiaal moet worden gebruikt om een "standaard" kabelaansluiting te verwezenlijken, enkel dat materiaal mag worden aangerekend tegen transparante en marktconforme tarieven. Het BIPT is van mening dat andere kosten dan de bijkomende materialen (zoals personeelskosten) niet als supplement mogen worden gefactureerd in de context van de "standaard" aansluiting." (vrij vertaald)

Uit deze passage volgt echter hoegenaamd niet dat het BIPT stelt dat het materiaal dat nodig is voor het uitvoeren van een standaardinstallatie altijd en volledig kan beschouwd worden als "bijkomend materiaal dat bijkomend mag gefactureerd worden. Integendeel blijkt nogmaals dat indien "bijkomend" materiaal noodzakelijk is voor het beëindigen van een standaardverbinding, dit supplementair materiaal mocht aangerekend worden (wat overeenstemt met de door Brutélé en VOO gehanteerde praktijk), zou het BIPT iets gesteld hebben in de zin van: "Het BIPT wil louter specificeren dat alle materiaal dat nodig is voor een standaardaansluiting of -kabel, mag worden gefactureerd." Dit is duidelijk niet het geval, wat ook logisch is. Een dergelijke interpretatie zou immers een flagrante contradictie zijn met het standpunt van de CSA en VRM, die bevestigen dat enkel bijkomend materiaal dat verder gaat dan het materiaal dat nodig is om een standaardinstallatie te realiseren, mag gefactureerd worden. »

5.3.2. Analyse

50. Het CRC-besluit van 29 juni 2018 stelt dat wat betreft de toepasbare tussentijdse tarieven de "one-time fees" uit de WBA VDSL2- referentieaanbieding van Proximus moeten worden toegepast. De tarieven die specifiek in het CRC-besluit worden vermeld, zijn enkel gerelateerd aan de activatie en installatie van een dienst bij een eindklant. Kabelaansluitingen zijn hier niet inbegrepen daar het verbruikte materiaal en de bijkomende handelingen die in dit kader worden uitgevoerd niet overeenkomen met hetgeen nodig is voor de activaties/installaties die worden beschreven in de WBA VDSL2-referentieaanbieding van Proximus.²²
51. Daar er voor kabelaansluitingen geen rechtstreeks vergelijkbaar tarief kan gevonden worden binnen het WBA VDSL2 referentieaanbod van Proximus, diende het BIPT een alternatieve facturatiemethode te bepalen zodat ook deze bijkomende elementen worden vergoed.
52. Wanneer een tussenkomst door een techniker van VOO of Brutélé wordt uitgevoerd binnen het kader van een installatie "Single Visit" of "Dual Visit", worden bepaalde handelingen uitgevoerd zoals bijvoorbeeld de verplaatsing naar de eindklant, het aan- of loskoppelen van de introductiekabel (dropkabel) aan het TAP en het plaatsen of verwijderen van filters aan het TAP. Voor deze handelingen worden Verzoekers vergoed door de activatie/installatie tarieven

---

²² Ook de vergelijking met een "Small Network Adaptation" (SNA) uit het WBA VDSL2-referentieaanbod van Proximus is niet relevant wanneer we kijken naar de daadwerkelijk verstrekte diensten: het grootste deel van het "SNA"-tarief houdt verband met laswerken, eventuele graafwerken en de eventuele aanvraag van de nodige vergunningen om werken uit te voeren op het openbaar domein (zie brief van het BIPT van 24 april 2019).

uit het CRC-besluit. De handelingen die dienen te gebeuren binnen het kader van een kabelaansluiting, zoals het plaatsen van een nieuwe coax-dropkabel of het vervangen van een bestaande coax-dropkabel, dienen ook in rekening gebracht te worden, evenals het verbruikte materiaal, omdat deze kosten niet worden meegenomen in de activatie/installatie tarieven uit het CRC-besluit.

53. Volgens het BIPT dient enkel het verbruikte materiaal voor een kabelaansluiting aangerekend te worden bovenop de activatie/installatie tarieven.²³ De voornaamste handelingen door de techniker, zoals de verplaatsing en het aan- en loskoppelen van de coax-dropkabel aan het TAP, worden reeds vergoed door de activatie/installatie tarieven.
54. Daar elke kabelaansluiting uniek is en er niet op voorhand kan voorspeld worden hoeveel meters kabels en ander bijhorend materiaal zal verbruikt worden, rapporteert de onderaannemer die belast wordt door verzoekers met de uitvoering van de kabelaansluiting aan verzoekers welke materialen hij verbruikt heeft voor een bepaalde installatie.
55. In het antwoord van verzoekers van 2 september 2021 verduidelijken de verzoekers dat al het noodzakelijke materiaal dat wordt verbruikt voor het uitvoeren van een standaard kabelaansluiting door de verzoekers aan hun onderaannemers wordt bezorgd. Het BIPT is dus akkoord dat dit verbruikt materiaal mag doorgefactureerd worden aan een begunstigde operator.
56. Het verbruikte materiaal mag enkel aan marktconforme tarieven worden doorgestuurd, zoals het BIPT ook heeft verduidelijkt in zijn brief van 24 april 2019:

"Wanneer bijkomend materiaal moet worden gebruikt om een "standaard" kabelaansluiting te kunnen verwezenlijken, mag dat ook afzonderlijk worden aangerekend tegen transparante en marktconforme tarieven."

57. Orange beweert in zijn verweerschrift dat verzoekers bevestigt dat een "standaardaansluiting de nodige kabel en connectoren omvat, voor zover de afstand tussen het TAP en de NIU minder dan 50m (bovengronds) dan wel 80m (ondergronds) betreft. Dit zou volgens Orange volgen uit een opmerking van de verzoekers zelf (zie punt 49 hierboven).
58. Orange verwijst hier naar de reactie van VOO op het ontwerpbesluit van het BIPT aangaande de analyse van de éénmalige heffingen binnen het kader van de referentieaanbiedingen van de kabeloperatoren.²⁴ In het kader van dat ontwerpbesluit, heeft het BIPT een forfaitair bedrag willen bepalen voor het verbruikt materiaal in de context van een "standaardaansluiting". Het antwoord van de verzoekers moet dus in deze context worden beschouwd en houdt geen enkel verband met of heeft geen enkele impact op de bepaling van de kosten voor een aansluiting in de context van een benchmark (die de gekozen methode vormt om de overgangstarieven te bepalen).²⁵
59. De factuur waarnaar Orange verwijst (stuk 8) en waaruit Orange opmerkt dat de vermelde kabellengtes gemiddeld korter zijn dan 20m, lijkt te bevestigen dat dit op het eerste zicht de

---

²³ Overeenkomstig de brief van het BIPT van 30 maart 2021: *"Het BIPT is van mening dat andere kosten dan de bijkomende materialen (zoals personeelskosten) niet als supplement mogen worden gefactureerd in de context van de "standaard" aansluiting."*

²⁴ Waarin kostengeoriënteerde tarieven worden vastgelegd op basis van een kostenmodel.

²⁵ Zoals vermeld in de paragrafen 25 en 26 hierboven

kabellengtes zijn die werden verbruikt. Het BIPT heeft niet de mogelijkheid om voor elke kabelaansluiting te controleren of de aangerekende kabellengtes op de factuur waarnaar Orange verwijst (stuk 8) overeenkomen met de werkelijke uitvoering van de kabelaansluiting. Het BIPT ziet echter geen gegronde reden om de kabellengtes op deze factuur te betwisten.

60. Het BIPT heeft in zijn brieven van 9 september 2021 en 20 september 2021 bijkomende gegevens opgevraagd om de marktconformiteit van de facturatietarieven van de verbruikte materialen na te gaan. Het BIPT heeft verscheidene aankoopfacturen vergeleken met de gefactureerde tarieven aan Orange en heeft verschillen opgemerkt, zowel positief als negatief. De reden hiervoor is dat de aankooptarieven van materialen schommelen in de tijd. Volgens het BIPT is het niet gepast om bij elke wijziging van de aankoopprijs het facturatietarief aan te passen. Het is daarentegen belangrijker dat globaal genomen, over alle materialen heen, de tariefverschillen niet significant zijn. Zoals blijkt uit het overzicht dat VOO en Brutélé hebben gemaakt van de verschillende aankoop- en facturatietarieven, is dit in casu het geval.
61. Daarnaast heeft het BIPT ook de oefening uitgevoerd om te verifiëren dat de facturatietarieven van de verschillende materialen wel degelijk werden gebruikt om de bedragen op de kredietnota's op te stellen. Het BIPT heeft hiervoor de kredietnota van maart 2019 geanalyseerd en bevestigd dat de juiste tarieven hiervoor werden gebruikt.

5.3.3. Besluit

62. Het BIPT acht het gerechtvaardigd dat verzoekers het bijkomend materiaal, nodig voor het uitvoeren van een standaard aansluiting, aanrekenen (aan marktconforme tarieven) aangezien dit niet inbegrepen zit in het installatie/activatie tarief uit het WBA VDSL2 referentieaanbod van Proximus.

5.4. NIU

5.4.1. De middelen

63. Volgens de verzoekers is het volgende vastgelegd in verband met de facturen betreffende de "NIU's" (Network Interface Units):

"Naast de discussies met OBE en de verzoekers over de niet-recurrente diensten, hebben de partijen verscheidene uitwisselingen gehad met betrekking tot de facturen verzonden door OBE wat betreft de NIU.

Conform het proces overeengekomen tussen de partijen, stellen de verzoekers het NIU-materiaal (en meer in het bijzonder de versterker in de woning van de eindklant waarop de binneninstallatie wordt aangesloten) ter beschikking van OBE. Aangezien de verzoekers zich niet geroepen voelen om de geldschieters te zijn van OBE, werd overeengekomen dat dat materiaal eerst zou worden gefactureerd door de verzoekers aan OBE en vervolgens op het ritme van de installatie in de woning van de OBE-klant. Zo geeft de terugbetaling van het materiaal in een tweede instantie aanleiding tot het uitsturen van facturen door OBE aan de verzoekers.

Sinds 2017 tot vandaag heeft OBE diverse facturen uitgestuurd met betrekking tot de NIU's voor een totaalbedrag van [vertrouwelijk].

[...] Om de door OBE gefactureerde bedragen te kunnen betalen, hebben de verzoekers verduidelijkingen gevraagd met betrekking tot de factureringmethode van OBE (met name de bestelbonnen en hun referentienummer). In het licht van de verrassende weigering van OBE om de gevraagde verduidelijkingen te geven, hebben de verzoekers zelf de verificaties moeten uitvoeren en zijn ze tot de conclusie gekomen dat de gefactureerde bedragen verschuldigd waren.

In een brief van 21 juni 2021 heeft OBE de verzoekers in gebreke gesteld voor de niet-betaling van het bedrag. [...]

In een brief van 5 juli 2021 hebben de verzoekers aan OBE gemeld dat zijn ingebrekestellingsbrief zonder voorwerp was aangezien het NIU-bedrag werd betaald via de wettelijke schuldvergelijking met de niet-recurrente diensten. In dezelfde brief hebben de verzoekers OBE in gebreke gesteld voor de niet-betaling van het saldo verschuldigd voor niet-recurrente diensten, [vertrouwelijk] ten behoeve van Brutélé.

OBE heeft de resterende bedragen verschuldigd aan de verzoekers niet betaald.²⁶

64. Wat betreft de NIU-facturen stelt Orange dat:

"De partijen hebben sinds 2017 standpunten uitgewisseld aangaande de behandeling van de NIU's en voornamelijk omtrent de methodiek en de manier van werken.

Het principe van de verschuldigdheid van de facturen voor NIU werd echter nooit door VOO en Brutélé betwist. Nochtans blijven zij weigeren de facturen van Orange, die momenteel een totaal bedrag vertegenwoordigen van [vertrouwelijk], te betalen.

Gezien de NIU facturen nooit werden betwist door VOO en Brutélé zijn deze facturen betaalbaar zonder verdere voorwaarden, waaronder de koppeling ervan aan de vermeende verschuldigdheid van door Orange betwiste facturen."

5.4.2. Analyse

65. De partijen lijken niet te betwisten dat er nog openstaande facturen voor NIU bestaan in hoofde van verzoekers voor een totale waarde van [vertrouwelijk]. Zowel de verzoekers als de verwerende partij maken melding van dit bedrag.

66. In hun verzoekschrift geven de verzoekers aan dat de schuld als volgt uitgesplitst is over beide partijen: [vertrouwelijk].

---

²⁶ Vrije vertaling.

5.4.3. Besluit

67. Het BIPT besluit dat deze schuld weldegelijk openstaand is en onbetwist in hoofde van de verzoekende partijen.

5.5. De wettelijke schuldvergelijking

5.5.1. De middelen

68. Volgens de verzoekers zou er sprake zijn van een wettelijke schuldvergelijking tussen de wederzijdse schulden van de partijen ten belope van het bedrag in verband met de NIU's.

"De wettelijke schuldvergelijking - geregeld door de artikelen 1289 en volgende van het Burgerlijk Wetboek - is een wijze van tenietgaan van twee tegelijk bestaande wederzijdse verplichtingen tussen twee personen die in dezelfde hoedanigheid handelen, ten belope van de kleinste schuld. Dat betekent dat de schuldvergelijking dient te worden geregeld ten belope van de kleinste verplichting in kwestie. [...]"

Het is zeker dat de wettelijke schuldvergelijking plaatsvindt zodra de volgende voorwaarden zijn vervuld:

- i. - bestaan van twee wederzijdse schulden tussen dezelfde personen die in dezelfde hoedanigheid handelen;*
- ii. de schulden moeten vervangbare zaken tot voorwerp hebben en vaststaand en opeisbaar zijn.*

In dit geval waren de verzoekers en OBE wel degelijk schuldeisers en schuldenaars van elkaar in hoofde van respectievelijk de niet-recurrente diensten en het NIU-bedrag.

In de bewoording van artikel 1291, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek: "Schuldvergelijking heeft alleen plaats tussen twee schulden die beide tot voorwerp hebben een geldsom of een zekere hoeveelheid vervangbare zaken van dezelfde soort ..." Ook aan deze voorwaarde van vervangbaarheid van de wederzijdse schulden was voldaan in dit geval.

De compensatie veronderstelt bovendien dat de wederzijdse schulden opeisbaar zijn, namelijk dat er geen termijn of opschortende voorwaarde op rust. In dit geval waren zowel de schulden van de verzoekers als deze van OBE onweerlegbaar opeisbaar.

Ten slotte moeten de wederzijdse schulden vaststaand zijn, hun bestaan moet met andere woorden zeker zijn en hun bedrag moet bepaald zijn. Een schuld is vaststaand wanneer ze niet het voorwerp uitmaakt van een ernstige betwisting, met andere woorden ze moet een schijn van gegrondheid hebben. In dit geval werd aangetoond dat de beweringen van de verzoekers betreffende de toepassing van tarieven van niet-recurrente diensten gebaseerd zijn op het besluit van de CRC alsook op de heldere en constante adviezen van uw Instituut (cf. de brieven van 20 december 2018, 24 april 2019 en 30 maart 2021). Omgekeerd hebben de argumenten van OBE om de door de

verzoekers uitgegeven facturen te proberen weerleggen, geen enkele grondslag en berusten ze op een duidelijk verkeerde interpretatie van de toepasselijke operationele en tarifaire voorwaarden. Dat wordt verder bevestigd door het gedrag van OBE zelf dat, terwijl het de facturen uitgegeven door de verzoekers sinds 1 augustus 2018 heeft betaald (op basis van de tarieven waarin het CRC-besluit voorziet) tot eind 2019 maar vervolgens de gefactureerde bedragen heeft betwist en eenzijdig en met terugwerkende kracht de gefactureerde bedragen tussen augustus 2018 en eind 2019 heeft afgehouden van facturen uitgegeven in december 2019.

Uit de voorgaande elementen volgt dat de voorwaarden voor wettelijke schuldvergelijking vervuld waren in dit geval zodat ze ten volle van rechtswege heeft plaatsgevonden tussen de wederzijdse schulden van de verzoekers en OBE:

[vertrouwelijk]

[...] Bijkomend, in de veronderstelling dat uw Instituut zou aannemen dat een wettelijke schuldvergelijking niet van rechtswege heeft plaatsgevonden, quod non, dan nodigen de verzoekers uw Instituut vriendelijk uit om het bestaan van wederzijdse schulden tussen de partijen vast te stellen en de schuldvergelijking ervan op te leggen en vervolgens OBE te veroordelen tot de betaling aan de verzoekers van het saldo van de bedragen die hun respectievelijk verschuldigd blijven.²⁷

69. Volgens Orange komen de bedragen aangaande de NIU en de niet-recurrente prestaties niet in aanmerking voor compensatie in de zin van artikelen 1290-1292 BW. Orange acht dat het om 2 afzonderlijke types van vorderingen gaat waarvan de gegrondheid van de ene vordering bovendien betwist wordt en de betwisting ernstig is:

" Over de verschuldigdheid van de NIU-facturen wordt het principe niet betwist (immers nergens nemen VOO of Brutélé een redenering op in die zin in het verzoekschrift). De verschuldigdheid van de facturen vloeit voort uit de wettelijke en reglementaire bepalingen terzake.

Daarentegen worden de facturen voor de niet-recurrente prestaties (bijkomend materiaal en de activaties/deactivaties) zonder meer betwist door Orange, en is deze betwisting gelet op al het voorgaande ernstig.

De wettelijke voorwaarde dat een schuldvordering 'effen' dient te zijn (art.1290 juncto 1291 B.W.) is bijgevolg niet voldaan. Hierdoor is de vordering van VOO en Brutélé strijdig met de toepasselijke wetsbepalingen , en mag niet tot de compensatie worden overgegaan."

5.5.2. Analyse

70. De verzoekers voeren aan dat de openstaande schulden in aanmerking komen voor een wettelijke compensatie in de zin van de artikelen 1290-1292 BW. Dit wordt betwist door de tegenpartij.

---

²⁷ Vrije vertaling.

71. De bevoegdheid van het BIPT om kennis te nemen van geschillen en een uitspraak daarin te doen wordt afgelijnd door artikel 14 §1 4°/1 van de wet van 17 januari 2003 betreffende het statuut van de regulator²⁸ en artikel 4 van de wet van 17 januari 2003²⁹ dat stelt dat:

" Art. 4. Onverminderd het recht voor elke partij om de zaak aanhangig te maken bij een rechtbank, in geval van geschil tussen aanbieders van telecommunicatienetwerken, -diensten of -apparatuur, of in geval van een geschil tussen postoperatoren volgens de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, of in geval van een geschil tussen in de wet van 5 mei 2017 betreffende de audiovisuele mediadiensten in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad bedoelde aanbieders van elektronische-communicatiediensten of -netwerken of omroeporganisaties, neemt het Instituut binnen een termijn van vier maanden, met uitzondering van uitzonderlijke omstandigheden, en volgens de procedure vastgesteld door de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in Ministerraad, een bindende administratieve beslissing."

72. De parlementaire werkzaamheden van de wet van 26 juni 2017 houdende diverse bepalingen inzake elektronische communicatie³⁰, die desbetreffende artikel 4 van de wet van 17 januari 2003 gewijzigd hebben stellen in dit opzicht het volgende:

"Een tweede reden tot wijziging heeft betrekking op de noodzaak om te zorgen voor een betere omzetting van artikel 20, § 1, van richtlijn 2002/21/EG van het Europese Parlement en van de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten ("Kaderrichtlijn"). Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Wanneer op een onder deze richtlijn of de bijzondere richtlijnen vallend gebied een geschil in verband met de bestaande verplichtingen ontstaat tussen ondernemingen die diensten aanbieden waarbij een van de partijen een onderneming is die elektronische-communicatienetwerken of -diensten aanbiedt in een lidstaat, neemt de betrokken nationale regelgevende instantie op verzoek van een van beide partijen en zonder afbreuk te doen aan de bepalingen in lid 2, een bindend besluit om het geschil te beslechten, en wel zo spoedig mogelijk of in ieder geval binnen vier maanden, met uitzondering van uitzonderlijke omstandigheden. De betrokken lidstaten zorgen ervoor dat alle partijen volledig met de nationale regelgevende instantie samenwerken." (Eigen onderlijning)

73. De artikelen 14, 4/1, van de organieke wet en 4 van de rechtsmiddelenwet moeten worden geïnterpreteerd in het licht van het Europees regelgevingskader. Dat beperkt de geschillen tussen elektronische-communicatieoperatoren tot deze die voortvloeien uit de toepassing van de verplichtingen die op hen wegen. Aangezien de geschillen waarover het BIPT kan oordelen

²⁸ Artikel 14 § 1 4°/1 van de wet van 17 januari 2003 stelt dat: [Onverminderd zijn wettelijke bevoegdheden, heeft het Instituut de volgende taken met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en elektronische communicatiediensten:] *"in geval van geschil tussen aanbieders van telecommunicatienetwerken, -diensten of -apparatuur, of in geval van een geschil tussen aanbieders van postdiensten, of in geval van een geschil tussen de in de wet van 5 mei 2017 betreffende de audiovisuele mediadiensten in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad bedoelde aanbieders van audiovisuele mediadiensten, het nemen van een administratieve beslissing op basis van artikel 4 of 4/1 van de wet van 17 januari 2003 betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector."*

²⁹ Wet betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector.

³⁰ Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake elektronische communicatie, *Parl. St.* Kamer 2016-17, nr. 54 2558/01.

verband dienen te houden met de verplichtingen zoals deze voortspruiten uit het wettelijke telecomkader is de bevoegdheid van het BIPT beperkt en kan niet zomaar eender welk geschil aan het Instituut worden voorgelegd.

74. De betwisting van de verzoekers, voorgelegd aan het BIPT, kadert in de context van de referentieaanbiedingen inzake breedband en televisieomroep, naar aanleiding van de CRC-marktanalysebesluiten van 2018, meer in het bijzonder wat betreft de verplichting inzake toegang en betaling van de one-time fees. Dat valt binnen de bevoegdheden van het BIPT, dat dus bevoegd is om te beslechten in dit geschil. Het zal aan het BIPT zijn om te beoordelen of Orange zijn verplichtingen is nagekomen in uitvoering van het referentieaanbod van de verzoekers en, op basis daarvan, het geschil te beslechten.
75. De kwestie van de eventuele schuldvergelijking tussen de verschuldigde bedragen behoort daarentegen niet tot de bevoegdheden van het BIPT. Deze kwestie houdt inderdaad geen verband met de naleving en de toepassing van de verplichtingen die zijn opgelegd aan de operatoren, in dit geval de verplichting inzake toegang en betaling van de tarieven, krachtens het referentieaanbod. De kwestie van de eventuele schuldvergelijking valt meer in het bijzonder onder de tenuitvoerbrenging van de voorschriften ter zake van het Burgerlijk Wetboek (art. 1290 tot 1292). Het BIPT is niet bevoegd om de voorschriften van het Burgerlijk Wetboek te interpreteren of ten uitvoer te brengen. Maar dat is net wat de verzoekers aan het BIPT vragen om te doen aangezien ze vragen om de wettelijke schuldvergelijking vast te stellen.
76. Hieruit kan worden afgeleid dat het BIPT niet bevoegd is om te oordelen of er al dan niet sprake is van wettelijke compensatie in de zin van de artikelen 1290-1292 van het Burgerlijk Wetboek.

5.5.3. Besluit

77. Het BIPT is van mening dat het niet aan het Instituut toekomt om zich uit te spreken over de mogelijke compensatie van schulden tussen de betrokken partijen en zal er hier dus niet verder op ingaan.

5.6. Intresten

5.6.1. De middelen

78. De verzoekers vragen om het bedrag dat nog open zou staan nadat een compensatie is uitgevoerd te verhogen met de toepasselijke wettelijke rentevoet voor betalingsachterstand bij handelstransacties, overeenkomstig de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties.
79. Orange stelt dat het onaanvaardbaar is dat verzoekers intresten aanrekenen voor bedragen die door Orange werden gecontesteerd, in het bijzonder gezien verzoekers zeer lang getalmd hebben om hierop te reageren. Verzoekers hebben een schadebeperkingsplicht welke zij niet hebben nageleefd. Bovendien hebben verzoekers tot voor de procedure op geen enkel ogenblik intresten gevraagd op de respectievelijke bedragen. Om dit op te werpen in deze geschillenprocedure, die bovendien een buitengerechtelijke regeling uitmaakt is onredelijk en niet ernstig. Daarom vraagt Orange om de gevraagde intresten integraal te verwerpen.

80. In ondergeschikte orde vraagt Orange dat moest het BIPT de gevraagde intresten toekennen, dat dan ook intresten worden aangerekend op de totaliteit van de onbetwiste maar door verzoekers niet betaalde NIU-facturen.

5.6.2. Analyse

81. De verzoeksters vragen om de verschuldigde bedragen te verhogen met de wettelijke interestvoet voor betalingsachterstand bij handelstransacties. Daarbij wordt verwezen naar de toepassing en interpretatie van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties.

82. Zoals in de sectie aangaande wettelijke compensatie reeds aangehaald is de bevoegdheid van het BIPT om kennis te nemen van geschillen en een uitspraak daarin te doen afgelijnd door artikel 14 §1 4°/1 van de wet van 17 januari 2003 betreffende het statuut van de regulator en artikel 4 van de wet van 17 januari 2003. Zoals hiervoor reeds aangehaald is de bevoegdheid van het BIPT dus beperkt en moet er een verband bestaan tussen het geschil en de verplichtingen zoals deze voortspuiten uit het wettelijke telecomkader.

83. De vraag aangaande de toepassing van moratoire interesten behoort niet tot de bevoegdheden van het BIPT. Deze kwestie houdt immers geen verband met de naleving en de toepassing van de verplichtingen die zijn opgelegd aan de operatoren, in dit geval de verplichting inzake toegang en betaling van de tarieven, krachtens het referentieaanbod. Het BIPT kan zich dus ook niet uitspreken over een vraag die zich toespitst op een interpretatie en toepassing van de wet van 2 augustus 2002.

84. Het BIPT merkt echter wel op dat het referentieaanbod van de verzoekers een bepaling bevat aangaande intresten in het kader van betalingsachterstand.³¹ Zo stelt §55 van bijlage "Algemene voorwaarden" van het referentieaanbod dat:

"Alle facturen dienen voldaan te zijn 30 dagen einde maand vanaf de datum van de factuur of de prefactuur. Indien VOO SA de betaling niet binnen de voormelde termijn ontvangt, zal een gebruikelijke verwijlinterest tegen de jaarlijkse wettelijke rentevoet van rechtswege toepasselijk zijn. Deze gebruikelijke verwijlinteressen worden berekend vanaf de einddatum van de factuur en blijven lopen tot de datum van de volledige betaling. Elke betwisting van facturen zal via een aangetekende brief met rechtvaardiging van de betwisting moeten worden verstuurd en moet binnen een termijn van 20 werkdagen vanaf de datum van uitgifte van de factuur in kwestie aan VOO SA worden bezorgd. Bij gebrek daaraan zal worden aangenomen dat de factuur niet wordt betwist. Enkel het deel van de betwiste factuur wordt voorlopig niet betaald."

85. Deze bepaling erkent de mogelijkheid om intresten te vragen in het kader van betalingsachterstand, maar geeft geen antwoord op de punten die door de partijen aangehaald worden, zoals bijvoorbeeld de inschatting van de impact van een formele betwisting van een factuur of van de eventuele plicht tot schadebeperking die rust op de partijen. De betwisting in casu aangaande de toepassing van moratoire intresten kan dus niet enkel aan de hand van het bestaande referentieaanbod opgelost worden. De principes

---

³¹ Voor zover het BIPT weet is er tot op het heden geen discussie geweest aangaande het redelijke karakter van deze bepaling.

aangaande de toepassing van deze intresten volgen echter uit het Burgerlijk wetboek (artikel 1153) en uit de wet van 2 augustus 2002.

86. Aangezien deze wettelijke bepalingen en de algemene principes die daaruit volgen buiten het toepassingsgebied vallen van de verplichtingen uit het wettelijke telecomkader kan het BIPT zich hier in beginsel niet over uitspreken.

5.6.3. Besluit

87. Het BIPT is van mening dat het niet aan het Instituut toekomt om zich uit te spreken over de toepassing van intresten op basis van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties en zal er hier dus niet verder op ingaan.

6. Conclusie

Om die redenen,

Gelet op de bepalingen van de wet van 18 juli 1966 betreffende het gebruik der talen in wetgevingszaken,

uitspraak doende op tegenspraak,

ontvangt **het BIPT** het verzoek om geschillenbeslechting,

Acht het de middelen van verzoekers gegrond wat betreft de facturatie voor de prestaties aangaande activatie en deactivatie en de facturatie van bijkomend materiaal.

Stelt het vast dat er geen betwisting bestaat over de hoogte van het aan Orange te betalen bedrag aangaande de NIU's.

Spreekt het zich verder niet uit over de vragen aangaande de toepassing van compensatie van schulden tussen de partijen, noch over de toepassing van moratoire intresten.

7. Beroepsmogelijkheden

88. Overeenkomstig artikel 2, § 1, van de wet van 17 januari 2003 betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector hebt u de mogelijkheid om tegen dit besluit beroep in te stellen bij het Marktenhof, Poelaertplein 1, B-1000 Brussel. Het beroep wordt, op straffe van nietigheid die ambtshalve wordt uitgesproken, ingesteld door middel van een ondertekend verzoekschrift dat wordt ingediend ter griffie van het hof van beroep van Brussel binnen een termijn van zestig dagen na de kennisgeving van het besluit of bij gebreke aan een kennisgeving, na de publicatie van het besluit of bij gebreke aan een publicatie, na de kennisname van het besluit.
89. Het verzoekschrift bevat op straffe van nietigheid de vermeldingen vereist door artikel 2, § 2, van de wet van 17 januari 2003 betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector. Indien het verzoekschrift elementen bevat die u als vertrouwelijk beschouwt, dan moet u dat uitdrukkelijk aangeven en op straffe van nietigheid, een niet-vertrouwelijke versie van dat verzoekschrift indienen. Het Instituut publiceert op zijn website het verzoekschrift dat door de griffie van het gerecht genotificeerd is. Elke belanghebbende partij kan in de zaak tussenkomen binnen dertig dagen na deze publicatie.

Axel Desmedt
Lid van de Raad

Bernardo Herman
Lid van de Raad

Luc Vanfleteren
Lid van de Raad

Michel Van Bellinghen
Voorzitter van de Raad